

Laura
Kneidl

Někdo

ŽÍ
STÁ
VÁ

ROMÁN

Někdo
ZŮSTÁVÁ

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Romana Hájková, 2022

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2882-4 (pdf)

Laura Kneidl

Někdo
ZŮSTÁVÁ

*Pro všechny, kteří mají sny.
Najděte odvahu je uskutečnit.*

*„Najdi si svou vlastní cestu, jdi po ní
a neposlouchej nikoho jiného než sebe.“*

ANABELLE STEHL

Playlist

Vancouver Sleep Clinic – Someone To Stay
Arctic Monkeys – I Bet You Look Good On The Dancefloor
Billie Eilish – Bad Guy
Halsey – I Walk The Line
Taylor Swift – The Man
Lizzo – Truth Hurts
Halsey – Sorry
Melanie Martinez – Show & Tell
Zella Day – Seven Nation Army
CHV RCHES – Death Stranding
Harry Styles – Falling
Jack White – Sixteen Saltines
Jessie Ware – Hearts
Left Boy – Sex Party
Grimes – You'll Miss Me When I'm Not Around
Winona Oak – Break My Broken Heart
KUMMER – Ganz genau jetzt
Banks – Gimme
Lady Gaga – Stupid Love
Noah Cyrus ft. XXX Tentacion – Again
Jessie Ware – Say You Love Me

Lucieniv playlist

Code Orange – Forever

Slipknot – Disasterpiece

Slayer – Raining Blood

Trivium – Pull Harder On The Strings Of Your Martyr

Lamb of God – Laid To Rest

Knocked Loose – Deadringer

Jinjer – Outlander

Bury Tomorrow – Choke

Borknagar – Thunderous

Metallica – The Unforgiven

While She Sleeps – ANTI-SOCIAL

Bring me the Horizon – Ludens

Megadeth – Angry Again

Pantera – Walk

Slipknot – Nero Forte

System of a Down – Chop Suey!

Spiritbox – Holy Roller

Tool – Sober

Jinjer – Retrospection

Machine Head – Imperium

Metallica – King Nothing

Motörhead – Killed By Death

Children of Bodom – In Your Face

Disturbed – Droppin' Plates

Arch Enemy – Nemesisr

1. kapitola

Můj život se rozpadal. Stejně jako police, kterou jsem se právě snažila sestavit. Už jsem byla jenom kousek od toho zatlouct poslední hřebík, když se mi to celé zhroutilo pod rukama. Prostě to jen tak zaskřípalo, prasklo a pak se to celé zřítilo.

Rezignovaně jsem zírala na hromadu trosek u svých nohou. To nemůže být pravda. Hodina usilovné práce je pryč. Tohle úterý už opravdu nemohlo být horší.

Uvnitř hrudníku jsem ucítila takovou marnost a tíseň, že bych si nejradši zalezla zpátky do postele. Ale odmítla jsem se nechat srazit na kolena zrovna policí. Vždyť jsem se nezhroutila ani potom, co mi před pár dny přišlo zamítnutí méjí vysněné stáže v Irresistible Future.

Sklonila jsem se k troskám, ale když jsem objevila škrábance na zdi, které zřícení police způsobilo, moje odhodlání postavit ji znovu se rozplynulo.

„Do prdele!“ zakřičela jsem a praštila prknem zpátky na zem. Ještě tu nebydlím ani dva týdny a všechno se mi sype. Podělaná police.

Třásla jsem se vzteky a sevřenými rty jsem potlačovala slzy frustrace, které se mi draly do krku. Pevně jsem svírala kladivo

a musela jsem se hodně ovládat, abych zbytky police nerozmlátila. Ale věděla jsem, že bych toho později, až bych si musela jít koupit novou, litovala. Přesto jsem do té hromady prken a tyčí alespoň pořádně kopl. Rozlétly se po podlaze a hlasitě zařinčely. Možná jsem tím poškrábala ještě i laminátovou podlahu, ale na to jsem teď nechtěla vůbec myslet.

Tlumené zabušení pod nohama mi připomnělo, že v domě nebydlím sama. I když to sousedi nemohli vidět, omluvně jsem zkroutila rty. Pravděpodobně mě za moji ranní aktivitu už nenáviděli, ale byla to jediná část dne, kterou jsem mezi školou, vedením blogu a přípravou své první knížky na zabydlování měla.

Rozhodla jsem se, že později donesu sousedům na omluvu nějaký malý dárek. Snad pořád platí, že láska prochází žaludkem, a tak by je nějaké dobré domácí pečivo možná uklidnilo. Alespoň natolik, že by vydrželi dalších pár dní, aniž by informovali správce, nebo v horším případě policii. Abych je nenaštvala ještě víc, rozhodla jsem se projekt „Montáž nábytku“ pro dnešek ukončit.

Mrkla jsem na mobil. 5:34. To je opravdu nekřesťanská hodina. Měla jsem dvě možnosti. Buď si jít znovu lehnout, nebo se věnovat učení. Semestr právě začal a já jsem už měla pocit, že jsem s učením pozadu. Tenhle fakt mi usnadnil rozhodování. Někdy jsem opravdu nevěděla, proč jsem si vybrala zrovna tenhle obor. Nemohla jsem si zvolit něco méně náročného?

Sáhla jsem po mobilu a vypnula pákistánské zpravodajství. Zavolala jsem Mikey, se kterou jsem se seznámila před rokem, v prváku. Možná by se se mnou chtěla sejít v kavárně u školy. Bylo sice zatraceně brzy, ale věděla jsem, že toho má taky hodně,

studovala umění a s další kamarádkou, Cassie, spolupracovaly na grafickém románu. Třeba by se jí takové brzké ranní pracovní rande mohlo hodit.

Telefon zvonil, zvonil a zvonil. Pak se ozvalo cvaknutí a byla jsem požádána, abych nechala vzkaz.

„Ahoj Mikey, to jsem já, Aliza,“ řekla jsem už na cestě do koupelny. „Chtěla jsem ti jen říct, že jdu do kavárny u školy a budu se tam učit. Možná bys taky chtěla přijít. Byla bych ráda. Tak pa, uvidíme se později!“

Položila jsem mobil na poličku a podívala se na sebe do zrcadla. Moje koupelna neměla okno a umělé světlo mi dost děsivě zvýrazňovalo kruhy pod očima. Cákla jsem si na obličej trochu studené vody v naději, že budu vypadat probuzeně, ale nepomohlo to. Ani mě to moc nepřekvapilo, protože poslední dobou jsem nespala víc než pět hodin. Měla jsem toho moc.

Skočila jsem do sprchy, ale vlasy jsem si nenamočila. Měla jsem je dost husté, takže schnutí by trvalo věčnost. A protože na dnešek jsem neměla v plánu žádné focení, dovolila jsem si je nechat neumyté. Pak jsem si vytrhla z obličeje pár tmavých chloupků a nalíčila se, abych měla alespoň trochu pocit, že mám svůj život pod kontrolou. Vklouzla jsem do tmavých džínů a svetříku, který mi Mikey přivezla ze Seattlu, když tam byli na SciFaConu. Možná byl na konec srpna trochu moc teplý, ale z klimatizace v přednáškových sálech mi vždy běhal mráz po zádech.

Z pracovny, kde se ještě pořád povalovaly věci z mého posledního focení, jsem si vzala notebook a nějaké papíry a cestou do kuchyně jsem to všechno nacpala do tašky. Kuchyně byla jediná místnost v mém novém bytě, která už byla zařízená. V neposlední řadě i díky penězům, které mi dali rodiče. Nežádala jsem je o to,

ale trvali na tom, že mi finančně pomůžou. Odmítnout jejich pomoc by je urazilo. Navíc jsem si tak mohla dovolit řemeslníka, který mi nábytek sestavil, což se jednoznačně vyplatilo. Moje kuchyně vypadala jako splněný sen. Byla světlá s prvky tmavého dřeva a skla. Nechyběla tu široká pracovní plocha, varný ostrůvek s velkou indukční deskou, dvoudveřová lednice a hluboký dřez s elegantními vysokými bateriemi, ve kterém jsem mohla snadno umýt to, co se nevešlo do mých dvou myček. Tohle zařízení stálo malé jmění. Žádný jiný pokoj nebyl zařízen tak draze, ale ničeho jsem nelitovala, protože jsem tady trávila daleko víc času než v kterékoli jiné místnosti bytu.

Z dózy na lince jsem si vzala pár kousků cukroví laddus, které jsem udělala předchozí večer, abych se později mohla podělit o recept na svém blogu. Sladké kuličky jsem ochucovala střídavě pistáciemi, makadamovými oříšky, sušeným kokosem a všemožnými dalšími přísadami.

Zavřela jsem plechovku naplněnou až po okraj a vsunula si jednu z kuliček přímo do pusy. Hned jsem se cítila o něco lépe. Její sladká, oříšková chuť mi připomněla babičku, i když její laddus mi chutnalo mnohem víc. Vzala jsem si ještě dva kousky na cestu, přehodila tašku přes rameno a spěchala ven, abych stihla autobus. Bydlela jsem v jedné z okrajových částí města a mělo to dva důvody. Jednak ten, že jsem se nechtěla stěhovat moc daleko od domova rodičů, a pak taky proto, že třípokojový byt s velkou kuchyní v centru města nebo u školy bych si prostě nemohla dovolit. A právě touha po vlastní velké kuchyni mě přiměla se odstěhovat od rodičů.

Vyšla jsem ven. Slunce právě vycházelo a obloha nade mnou se měnila z tmavě modré na oranžovou. Většina domů byla ještě

tmavá a ulice klidné. Jako by nad celým městem ležel plášť utkaný z ticha.

Zhluboka jsem se nadechla a doufala, že klid, který kolem panoval, by mohl zeslabit neustálé hučení v mojí hlavě. Bylo to, jako by mi tam zuřila nikdy nekončící bouře. Bouře, která mi už týdny nedala spát. Proháněla se mi tam a způsobovala, že jsem se pořád chvěla a nemohla se uklidnit. Třáslý se mi ruce i nohy a cítila jsem neustálý strach. Strach, že když se zastavím, tak všechno, co jsem vybudovala, se zhroutí stejně jako moje police.

„Dobré ráno, Tylere,“ řekla jsem baristovi v kavárně v areálu školy.

Střídal se tu s Corou a Natálií. Všichni tři byli studenti Mayfield College a během několika posledních měsíců jsem je docela dobře poznala. Natálie studovala veterinu, Cora marketing a Tyler lidská práva. Poprvé jsme se setkali na jaře, když jsme oba pracovali jako dobrovolníci v centru pro uprchlíky, které bylo určené speciálně pro ženy a dívky. Zatímco Tyler pracoval v kanceláři, já jsem společně s obyvatelkami centra vařila a pekla. Učila jsem je především zdravá, levná a výživná jídla.

„Dobré ráno, Alizo,“ odpověděl Tyler a rukou zakryl zívání. Blondaté vlasy mu trčely z hlavy takovým způsobem, že to vypadalo, jako by za pult spadl přímo z postele. Ostatně kdo by taky byl v sedm hodin ráno v areálu školy veselý a čilý. Kromě mě a pár bláznivých sportovců, které jsem viděla každé ráno pobíhat po hřišti, samozřejmě nikdo. „Jako obvykle?“

Přikývla jsem. „Jaké bylo tvoje víkendové rande?“

Položil hrnek pod kávovar, který se s bubláním probouzel k životu. „Dobré.“

„Dobré...“ opakovala jsem a s očekáváním jsem zvedla obočí.
„To je všechno, co se od tebe dozvím?“

Tyler se unaveně zasmál. „Šlo to fakt dobře. Maddy je moc milá. Šli jsme do restaurace, kterou jsi nám doporučila.“ Otevřel regál s občerstvením, vyndal bagel se sezamem, hummusem a rajčaty a dal ho do toustovače.

„Co jste měli?“

„Ona měla dýňové rizoto s ovčím sýrem a já domácí lasagne.“

Že si pamatuje, co si objednala, bylo rozhodně dobré znamení. Maddy jsem neznala, ale podle toho, co mi o ní Tyler řekl, se zdálo, že se k sobě hodí.

„Vyjdete si znovu?“

Přistrčil mi hrnek s kávou. „Ano, zítra.“

„Super! A kam?“

Položila jsem na pult desetidolarovku.

„Doufal jsem, že mi poradíš.“

„Hmmm...“ Zamyšleně jsem si klepala ukazováčkem na bradu.

„Ta indická restaurace na Hickman Street je výborná. Ale pokud Maddy nemá ráda ostrá jídla, můžu vám doporučit skvělý sushi bar na Beverly Road nebo Cordiali Saluti. Ale jestli na ni chceš opravdu udělat dojem, tak uvař sám.“

Tyler mi vrátil drobné. „Já ale neumím vařit.“

„A umíš postupovat podle návodu?“

Ukázal na tabuli visící nad pultem. „Umím udělat všech třicet osm nápojů, které tady nabízíme, takže postupovat podle návodu určitě zvládnou.“

„Tak mi dej svůj mobil.“

Po chvíli váhání mi Tyler podal svůj telefon. Otevřela jsem prohlížeč a zadala jsem tam adresu svého blogu. Hned mě napadl

ten správný recept. Jednoduchý, ale chutný, s málo přísadami a klasickým kořením. Otevřela jsem příspěvek, který jsem napsala už před víc než rokem, a uložila mu ho do záložek.

„Tady tohle určitě zvládneš. Maddy bude nadšená.“

Tyler si prohlédl recept a usmál se. „Super, díky.“

„Pak mi ale musíš bezpodmínečně říct, jak to dopadlo.“

Přikývl, já jsem si vzala kávu a bagel a vydala se ke svému oblíbenému stolku. Cestou jsem se rozhlédla po kavárně. Před třemi nebo čtyřmi lety byla znovu otevřená po malé rekonstrukci. Teď měla spoustu velkých oken, která dovnitř propouštěla hodně světla i za tmavých dnů. Zařízení bylo moderní, ze stropu visely reflektory a vydatně osvětlovaly interiér. Tmavé dřevěné stoly v různých velikostech tady umožňovaly práci jak o samotě, tak ve větších skupinách.

Posadila jsem se na své obvyklé místo, což byl stůl pro čtyři v pravém rohu místnosti. Vytáhla jsem z tašky laptop. Vzhledem k tomu, že jsem večer předtím upravovala obrázky pro dnešní příspěvek na blog, byla baterie téměř vybitá. Dala jsem ho na nabíječku a notebook ožil.

Svítilí červená ikona na liště mého mailu ukazovala sto dvacet sedm nepřečtených zpráv. Ani jsem si nevzpomněla, kdy tam naposledy byla nula. Nikdy se mi nepodařilo vyřídit všechny maily. Jakmile jsem na nějaký odpověděla, okamžitě naskočily další. Byl to nekonečný a začarovaný kruh. Otevřela jsem schránku a oči mi padly na zprávu, kterou jsem dostala včera.

*Vážená paní Maliková,
děkujeme Vám za Váš zájem a žádost, kterou jste se ucházela o stáž u nás. Váš životopis je působivý, ale v současné*

*době nemáme bohužel v našem právním oddělení žádné
volné praktikantské místo.*

Přejeme Vám do budoucna všechno nejlepší.

S přátelským pozdravem

Roshan Whitmore, vedoucí HR

Žaludek se mi sevřel zklamáním, i když šlo jenom o stáž. Ale pracovat jednou pro Irresistible Future a Malalai Johnsonovou bylo mým snem už léta. Ona byla, kromě mámy a babičky, jedním z mých největších vzorů. Sledovala jsem ji už od dětství. Tu organizaci založili afghánský přistěhovalec a jeho dcera – její dědeček a matka – a podporovali ty, kteří přišli do USA z jiných zemí, v budování nového života. Pomáhali jim najít práci nebo je finančně podporovali během studia. Já osobně jsem to naštěstí nikdy nepotřebovala, ale třeba moje babička kdysi v Americe práci sháněla velmi těžko. A dokonce i někteří z mých strýců a tet, kteří se už ve Spojených státech narodili, měli s hledáním zaměstnání opakovaně potíže. A nebylo to proto, že by byli nekvalifikovaní nebo líní, ale prostě proto, že někteří zaměstnavatelé byli jednoduše idioti. Chtěla jsem pomáhat lidem, jako jsou oni, a proto jsem opravdu moc chtěla pracovat pro Irresistible Future. Ale po včerejším odmítnutí se pro mě tenhle sen stal ještě nedosažitelnějším.

S pocitem frustrace jsem zavřela mail a přihlásila se na stránky Mayfield College – zkráceně MFC. Otevřela jsem zpravodajský portál, který používali naši profesori, a vyjela jsem si zprávu, kterou nám minulý týden poslala profesorka Lawsonová. Byly tam odkazy na odborné články zabývající se precedenty v oblasti autorských práv, na které jsme se měli před dnešní přednáškou

podívat. Klikla jsem na první odkaz a začala jsem číst, zatímco jsem okusovala bagel. Už po pár minutách se mi začala točit hlava a bojovala jsem s pokušením otevřít si mail nebo instagram. Snažila jsem se odolat, ale moje myšlenky se od článku pořád vzdalovaly. Pronásledovaly mě všechny věci, které jsem dnes ještě musela udělat, pokud jsem nechtěla, aby se moje plány na příštích pár dní zhroutily jako domeček z karet.

Už poctvrté jsem se snažila začíst do článku o případu, který se projednával u soudu v roce 2014, když na můj stůl padl dlouhý stín.

„Ahoj.“

Zvedla jsem hlavu a podívala jsem se přímo do tmavě hnědých očí, které jsem znala jen z jedné jediné vzpomínky. Kůže mi začala mravenčit a žaludek se mi stáhl.

„Ahoj,“ zamumlala jsem nečekaně chraplavým hlasem.

Lucien si mě upřeně prohlížel s rukama zabořenými v kapsách džínů. „Nevím, jestli si mě ještě pamatuješ. Potkali jsme se na letní párty v Bright Canopy. Jsem kamarád Cassie.“

Skoro jsem se nahlas zasmála. Jestli si na něj pamatuju? Samozřejmě. Lucien rozhodně nebyl někdo, na koho by se dalo rychle zapomenout. Měl výrazný obličej s ostře řezanými rysy, širokou bradou a silnými čelistmi, které mu dodávaly perfektní symetrii. Jeho rty s koutky směřujícími mírně dolů působily tak plně a lákavě. Delší černé vlasy mu měkce padaly do čela. Byl jako dokonalé umělecké dílo, které se mi pevně vrylo do paměti. Co pro mě ale bylo opravdu nezapomenutelné, byl úsměv, který mi tenkrát věnoval. Byl tak plný hřejivého tepla a zároveň i nejistoty.

Odkáslala jsem si. „Ano, pamatuju.“

„Můžu si k tobě přisednout?“

Stiskla jsem rty a podívala jsem se na svůj laptop a poznámky. Měla jsem toho tolik a nemohla jsem si dovolit žádné rozptylování – i kdyby mělo být tak atraktivní a fascinující jako Lucien. Články profesorky Lawsonové byly jen první položkou na mém dlouhém seznamu úkolů na dnešní den.

„Neboj, nebudu tě nijak rušit,“ pokračoval Lucien, než jsem se dokázala přimět ho odmítnout. „Sám mám hodně práce. Jen jsem si myslel, že bychom mohli pracovat společně. Ale jestli chceš být radši sama, můžu si sednout jinam.“

„Ne, ne.“ Ukázala jsem rychle na jednu z volných židlí. „Pracovat společně, to zní dobře.“

„Super.“ Lucien odložil batoh, a než se posadil naproti mně, sundal si černou koženou bundu. Pod ní měl stejně tmavou košili s vyhrnutými rukávy, které odhalovaly tetování, jež mu pokrývalo celé paže.

Vypadal přesně jako ten typ muže, před kterým by mě můj otec varoval. Jeho černá tetování znázorňovala většinou lebky, mlžné obláčky kouře a různé úponky. Nebyly to nijak veselé motivy a zdálo se, že ani Lucien nebyl od přírody nijak zvlášť šťastný člověk.

Beze slova vytáhl svůj laptop. O konverzaci zřejmě opravdu neměl zájem. A ačkoli to bylo přesně to, co jsem chtěla, byla jsem z jeho mlčení trochu zklamaná, i když jsem nedokázala přesně říct proč.

Přinutila jsem se znovu si přečíst poslední odstavec. Už tak pro mě bylo moc těžké soustředit se na nudný technický text, ale s Lucienem u stolu to bylo ještě mnohem těžší. Jeho přítomnost u mě vyvolávala neustálé mravenčení vzadu na krku – alespoň prvních pár minut. Pak ale můj neklid náhle opadl a já se doslova

ponořila do textů. Bylo to zvláštní, ale Lucien se tak soustředil na svou práci, že se jeho soustředění přeneslo i na mě. Nechala jsem se unést jeho způsobem práce, a než jsem se nadála, přečetla jsem všechny články.

S povzdechem jsem se opřela a zvedla jsem svůj šálek. Po víc než hodině intenzivního učení byla moje káva už studená. Dopila jsem poslední doušek a vstala. „Jdu si pro další kávu. Chceš taky něco?“

Lucien zvedl hlavu a podíval se do svého šálku, který byl taky prázdný. „Dal bych si ještě jedno cappuccino.“

„Hned to bude.“ Sáhla jsem po peněžence a zamířila jsem k pultu. Dříve jsem tolik kávy nepila, ale těžká doba vyžadovala příslušná opatření.

Teď, když už byla lidštější hodina, bylo v kavárně víc lidí a musela jsem pár minut čekat, než na mě přijde řada.

Když jsem se vrátila, Lucien byl opět skloněný nad svým laptopem. K mému údivu ale nepracoval na diplomce nebo něčem podobném, ale procházel soubor fotek, na kterých byly ženy ve svatebních šatech a elegantních večerních róbách. Položila jsem před něj cappuccino a znovu jsem se posadila s rukama sevřenýma kolem hrnku, abych se trochu zahřála. „Na čem teď zrovna děláš? To nevypadá jako účetnictví.“ Vzpomněla jsem si, že když jsme se potkali na té párty, říkal mi, že studuje podnikové hospodářství.

„O víkendu budu pracovat na jedné svatbě a pořád hledám nějakou inspiraci na make-up, protože nevěsta – cituju – chce něco velmi speciálního, aby nevypadala jako všechny ostatní ženy.“ Protočil oči.

Usrkla jsem kávu. „No a máš nějaký nápad?“

„Jo, tohle tady mi přijde dost zajímavé.“ Klikl a otočil notebook ke mně. Na obrazovce byla fotka ženy s extravagantním fialovým make-upem. „Samozřejmě bych to udělal všechno trochu jemnější. Oční linky bych udělal kratší. A tady by se hodily světlejší barvy, které nebudou tak nápadné. A stíny pod očima bych vynechal úplně. Koneckonců neměla by asi vypadat, jako že jí její snoubenec dal těsně před svatbou pěstí.“

Líbilo se mi, jak otevřeně mluvil o make-upu, jako by bylo úplně normální, že si muž jako on dělá starosti, jak budou působit oční stíny.

„To by mohlo vypadat opravdu dobře.“

Lucien otočil laptop zpátky. „A na čem pracuješ ty?“

„Na ničem zvláštním, jen se snažím držet krok se svými přednáškami.“

„Ty studuješ práva, vid’?“

Udiveně jsem přikývla. „Jo, jak to víš?“

„Řekla mi to Cassie.“

„Aha.“ Naklonila jsem hlavu. „Cassie o mně mluví?“

„Ano občas, ale ne tolik jako o Aurim.“

Musela jsem se usmát. Posledních pár týdnů jsem s Cassie nestrávila moc času, protože jsem měla starosti s přípravou své kuchařky do tisku. Ale o dramatu, které se odehrálo mezi ní a Aurim jsem samozřejmě slyšela. Mezitím se oba usmířili a Mikeyino největší přání – vidět je jako pár – se splnilo. „Jsou spolu opravdu dokonalí.“

„Já jen doufám, že jim to vydrží.“

Zamračila jsem se. „Proč by jim to nemělo vydržet?“

„To nevím, ale nechci vidět Cassie znovu trpět.“

„Hodně ti na ní záleží,“ konstatovala jsem.

Lucien přikývl. „Jen se starám o své kamarády.“

„Jak jste se vůbec poznali?“ Ta otázka mě pálila na jazyku od doby, co jsem je spolu viděla na letní párty. Nehodili se k sobě tak jako Cassie a Auri, a přesto se zdálo, že jejich kamarádství funguje.

„Cassie mě pozvracela.“

Zamrkala jsem. Vážně řekl právě tohle? „Cože tě?“

V očích se mu objevil pobavený výraz. „Bylo to asi v půlce prvního semestru. Cassie byla nemocná, ale stejně přišla. Právě jsem udělal jednu zkoušku a odcházel chodbou směrem ven, když Cassie náhle vyběhla z místnosti. Vrazila přímo do mě a místo omluvy se pozvracela.“

„Ach můj bože.“ Hlasitě jsem se rozesmála, čímž jsem porušila nepsané pravidlo ticha, které v tuhle dobu v kavárně panovalo. „Tak to je vážně hnusné. A co se stalo potom?“

Lucien pobaveně odfrkl. „Samozřejmě z toho byla úplně vyřízená. Nejdřív chtěla utéct, ale daleko se nedostala, protože nestála moc pevně na nohou. Dohonil jsem ji a odvedl na ošetřovnu, kde jsem s ní strávil půl odpoledne. A od té doby jsme kamarádi.“

„To bylo od tebe fakt milé. Myslím tím, jak jsi jí pomohl.“

„Mám mladší sestru a vždy se snažím chovat tak, jak bych chtěl, aby se někdo v takové situaci zachoval k ní,“ řekl Lucien a pokrčil rameny, jako by to nestálo za řeč. Ale já jsem znala dost lidí, kteří by na Cassie pravděpodobně křičeli, a ještě by jí poslali účet za čistírnu, nebo spíš za novou košili. Možná ale tenhle názor odrážel pouze moje vlastní zkušenosti s pro mě cizími lidmi, které bohužel nebyly vždy pozitivní.

„Nevěděla jsem, že máš sestru.“ Nebo jsem si alespoň nepamatovala, že by mi o tom Cassie vyprávěla. Ale možná byly moje myšlenky právě teď až moc rozptýlené.

„Ano. Amiciu,“ odpověděl Lucien zvláštním tónem, který jsem tak docela nedokázala přečíst.

Odložila jsem kávu. „Vycházíte spolu dobře?“

Lucien vydal zvuk, který jsem si vyložila jako souhlas. Pak náhle změnil téma. „Kdy máš první přednášku?“

„Ehm,“ vykoktala jsem, překvapená otázkou. Podívala jsem se na hodiny. „Asi za padesát minut. A ty?“

„Taky. Takže zpátky do práce?“

Přikývla jsem a oba jsme se otočili zase ke svým notebookům.

Počet nepřетенých zpráv na mém mailu mezitím stoupl na sto třicet čtyři, ale já jsem otevřela zadání od jednoho ze svých profesorů na fiktivní soudní případ, ve kterém jsem byla obhájkyň obžalovaného a musela jsem vymyslet strategii obhajoby. Udělala jsem si poznámky a zapsala jsem si pár odstavců, které by v tomhle případě mohly být využité později.

Čas ubíhal rychleji, než jsem čekala, a než jsem se nadála, už jsme si museli sbalit věci. Kavárna se mezitím plnila studenty, kteří doufali, že si před první hodinou stihnou dát kávu.

„Kolik ti dám za to cappuccino?“

„Nic, pozvala jsem tě,“ odpověděla jsem a mávla odmítavě rukou. Uložila jsem si notebook do tašky mezi poznámky a hromadu obálek, kterou jsem plánovala později odnést na poštu.

Lucienovi zacukalo v pravém koutku. Byl to sotva znatelný pohyb, a přesto změnil celý jeho obličej. „Díky.“

„Není za co děkovat, díky tobě jsem alespoň něco udělala. Znáš ten pocit, když jsi tak zaneprázdněný, že nevíš, kde ti hlava stojí nebo kde začít, protože tvoje myšlenky jsou všude a nikde?“

Lucien odfrkl. „Vítej v mém životě.“

Vydali jsme se k východu. Právě jsme se chystali otevřít dveře, když do kavárny rychle vběhli dva studenti. Lucien, který byl výrazně vyšší než já, zachytil dveře nad mou hlavou, než se za nimi stačily zavřít, a podržel nám je otevřené.

Vyšli jsme ven. Slunce už pěkně prohřálo vzduch a výrazně se oteplilo. Lucien si upravil popruh na batohu. „Kam jdeš?“

Ukázala jsem na budovu své fakulty. „A ty?“

Ukázal opačným směrem.

„Tak to se musíme rozdělit už tady.“

„Vypadá to tak.“

Cítila jsem zklamání, i když k tomu vlastně nebyl žádný důvod.

Chvilku se ani jeden z nás nepohnul a zírali jsme na sebe, jako bychom se oba chystali něco říct, ale nevěděli jsme přesně co. Nešikovně jsem přešlapovala z jedné nohy na druhou. Pak už jsem to nemohla dál vydržet, zamumlala jsem pár slov na rozloučenou, otočila se a utekla, aniž bych se ohlédla.

Nevěděla jsem, jestli jsem si to jen představovala, nebo jestli to tak opravdu bylo, ale zdálo se mi, že jsem na svých zádech cítila Lucienovy oči.

2. kapitola

„Promiň, nechtěla jsem tě nechat čekat, ale zase mi volal Joshua!“ To byla první slova, která jsem řekla Mikey, když jsem dorazila ke stromu, u kterého se vždy scházíme před obědem.

Ona mu vtipně říkala „můj strom“, protože to opravdu byla většinou ona, kdo tam stál a čekal na mě. Matně jsem si vzpomínala na doby, kdy jsem byla jakžtakž dochvilná, ale teď, ať jsem se snažila sebevíc, jsem pořád byla se vším pozadu. A když už jsem si myslela, že někam jdu včas, něco se stalo. Jako například teď, když mi zavolal můj agent, přestože jsem mu několikrát jasně řekla, že v týdně nemám před čtvrtou odpoledne na jeho telefonáty čas.

„To je o. k.,“ řekla Mikey a nacpala do svého přeplněného batohu grafický tablet. Když jsme spolu studovaly práva, její taška byla téměř vždy prázdná, s výjimkou skicáku a několika tužek na zkrácení času při přednáškách. Ale od té doby, co začala studovat umění, s sebou nosila velkou spoustu učebnic a materiálů. Moc jsem jí přála, že konečně může dělat to, co ji tak bavilo.

Ulevilo se mi, že se na mě Mikey za ten pozdní příchod nezlobí, a natáhla jsem ruku, abych jí pomohla vstát. Když jsme spolu začaly studovat, scházely jsme se na oběd skoro každý den, ale teď jsme spolu chodily jen ve čtvrtek, a to ještě ne vždy.

„Na čem jsi pracovala?“ zeptala jsem se.

Oklepala si z džínů zbytky trávy. Měla na sobě stejný svetr *Stranger Things* jako já před dvěma dny a světlé džíny s dírami na kolenou. „Steven měl pár poznámek k mojí kresbě Randalla, tak jsem se je snažila zapracovat.“

„To je ten z kurzu kreslení aktů?“

„Jo, přesně ten!“

Doteď jsem si nezvykla, že Mikey oslovuje své profesory křestním jménem. To by na naší katedře bylo naprosto nemyslitelné. Stejně nemyslitelné pro mě bylo malovat nahé lidi. Nebyla jsem prudérní a věděla jsem, že jde o umění, ale dívat se na nahého chlapa a snažit se namalovat jeho chloubu, to nebylo nic pro mě.

Opustily jsme univerzitní areál a vydaly se do Wild Olive, restaurace dva bloky od MFC, kterou jsme objevily v prvním semestru. Měli velký výběr vegetariánských a veganských jídel, jen jsem si nebyla jistá, jestli jsou opravdu halal. U určitých jídel to sice bylo napsáno, ale já jsem jejich často dost nechutně vypadajícím naběračkám prostě nevěřila.

„Proč ti vlastně Joshua volal?“ zeptala se Mikey a zastrčila si za ucho pramen černých vlasů, které jí vítr pořád foukal do obličeje. Byl příjemný den pozdního léta, dost teplý na to, aby člověk nemusel mít bundu, ale ne tak horký, aby se po třech krocích zpotil k smrti. Tohle byla vážně nejlepší část roku.

„Kontaktovali ho z časopisu *Goddess*. Rádi by mě a mou knihu představili v příštím čísle.“

Mikey vykulila oči. „Vážně?“

Přikývla jsem. Už jen její reakce a skutečnost, že časopis znala, ukazovaly, jak velká věc to je. *Goddess* měl náklad přes tři

miliony. Tři. Miliony! A chtěli o mně napsat čtyřstránkový článek. Jediným důvodem, proč jsem neskákala radostí, bylo to, že jsem prostě nemohla uvěřit, že se to děje. Připadalo mi to jako včera, kdy jsem nahrála na svůj blog první recept. A teď? Už za pár týdnů měla vyjít moje první knížka a dostávala jsem takové nabídky, o kterých jsem předtím mohla jen snít. Ano, opravdu jsem žila svůj sen a připadalo mi to nějak neskutečné a až moc skvělé na to, aby to byla pravda. Bála jsem se, abych se z toho snu neprobudila, a proto jsem se snažila necítit žádnou velkou euforii.

Naproti tomu Mikey nechávala své euforii volný průběh. Nadšeně tleskala rukama a usmívala se, i když jsem jí několikrát musela – kvůli své práci a knize – zrušit naše setkání. „To je taková pecka! Koupím spoustu čísel!“

„Můžeme je jít koupit spolu jako tenkrát, když vyšel článek v *Cooking Delicious*,“ navrhla jsem a podržela jí dveře do Wild Olive.

Vešly jsme do restaurace, která už mi byla tak důvěrně známá, a usadily se na své obvyklé místo. Měly jsme odtud hezký výhled na louku s hřištěm. Dováděla na něm skupinka dětí z mateřské školky.

Přišla k nám Kimberly, dcera majitele, a podala nám menu. „Jako vždy?“ zeptala se s úsměvem. „Čaj a colu?“

„Já si dnes dám kávu, Kim,“ řekla jsem. Přikývla a odběhla, jako by toho měla hodně, přitom v době oběda bylo v téhle malé restauraci vždy docela тихо.

Pověsila jsem si tašku přes okraj židle a vzala si jídelní lístek. Nemusela jsem přemýšlet, co si dát. Měla jsem ve zvyku objednávat si jídla z menu v chronologickém pořadí shora dolů právě proto, abych nemusela zdlouhavě vybírat.

Kim se velmi brzy vrátila ke stolu s našimi nápoji a zapsala si objednávku. Doufala jsem, že nás kuchař nenechá moc dlouho čekat, protože jsem si před další přednáškou musela ještě v knihovně vyzvednout knížku, kterou jsem potřebovala pro skupinovou práci za dva týdny. Neměla jsem ponětí, jak a kdy si najít čas na setkání se svými spolužáky, ale teď jsem na to nechtěla myslet.

„A jaký jsi jinak měla týden? Stalo se něco vzrušujícího?“ zeptala se Mikey, která vidličkou vylovila kostku ledu ze své skleničky coly a cucala ji jako bonbón.

„Kromě té dnešní báječné nabídky se nic zvláštního nestalo. Hodně jsem pracovala, ale skoro nic jsem nestihla a police v mém bytě ještě nejsou hotové. Takže vlastně všechno při starém.“ O odmítnutí z Irresistible Future jsem Mikey neřekla, protože ani nevěděla, že jsem se tam hlásila. Kromě své rodiny jsem o tom neřekla nikomu, abych to nezakřikla a aby se mě na to lidi neustále neptali. Tím jsem si ušetřila námahu se sdělováním té špatné zprávy desítkám lidí. „A co ty?“

„To samé, jenom bez těch polic. Ale změňme téma...“ Mikey si opřela bradu o ruce a podívala se na mě. Uslyšela jsem hlasité prasknutí, jak rozkousla kostku ledu. Z toho zvuku mě přímo rozbolely zuby. „Cassie mi řekla, že ses setkala s Lucienem. Proč o tom nevím?“

Mikeyina slova zněla vyčítavě, ale zároveň se její hlas chvěl vzrušením, jako by se cítila najednou zrazená i potěšená, což pro ni bylo naprosto typické. Vždy milovala mluvit o lásce a od té doby, co žila s Julianem, se s nekonečnou zvědavostí zajímala o vztahy svých kamarádů. Od letní párty se mě na Luciena pořád vyptávala. Já jsem její útoky odrážela, protože nebylo o čem mluvit. Ano, připadal mi přitažlivý, ale to i Liam Hemsworth.

„Neřekla jsem ti o tom, protože jsi mi ještě nedala příležitost.“

„Cože? Zeptala jsem se tě, jestli je něco nového, a tys řekla, že je všechno při starém.“

Obrátila jsem oči v sloup. „A to je taky pravda. Lucien a já jsme se nesetkali nijak záměrně. Pamatuješ si to ráno, kdy jsem ti poslala zprávu? Nakonec jsem do té kavárny šla sama a Lucien tam náhodou byl taky. Sedli jsme si ke stejnému stolu a pracovali jsme.“

Mikey našpulila rty. „A to je všechno?“

„Ano, to je všechno,“ řekla jsem a zamíchala si kávu. Dnes už to bylo potřetí za sebou, kdy jsem nespala víc než čtyři hodiny. Vždy jsem se donutila vstát v pět ráno a snažila se vymyslet něco pro Essence Food. S touhle mayfieldskou organizací, která poskytovala jídlo lidem v nouzi, jsem spolupracovala už několik měsíců. Oslovila mě její zakladatelka Ebru Karayelová a zeptala se mě, jestli bych nechtěla pomoci zvýšit povědomí o tomhle projektu a pokusit se získat i nějaké finanční prostředky. Jak bych mohla říct ne?

„A nic víc se nestalo?“

„Ne.“

Mikey se zatvářila zklamaně a já jsem si vzpomněla na ten pocit prázdnoty, když se moje a Lucienova cesta před kavárnou rozdělily.

„Jsem ráda, že se nic víc nestalo,“ řekla jsem rezolutně, nejen Mikey, ale taky trochu sobě. „Na něco takového prostě nemám čas.“

„*Na něco takového?* Máš na mysli kamarády a zábavu?“ Mikey zvedla obočí, až se málem dotýkalo její krátké ofiny, kterou měla trochu nakřivo z toho, že si ji stříhala sama kuchyňskými nůžkami.

Znovu jsem protočila oči. „Ty víš, jak to myslím.“

„Jo, ale nemůžeš přece pořád jenom pracovat.“

„Dělám i jiné věci,“ protestovala jsem, i když, abych byla upřímná, nemohla jsem si vzpomenout jaké. Napadla mě letní párty v Bright Canopy, ale to bylo už víc než měsíc. Jediné volno, které jsem si za posledních pár týdnů vzala, byly chvíle s rodinou, ale i těch bylo jen velmi málo. „Vždyť s tebou právě obědvám.“

Mikey odfrkla. „To se nepočítá, jíst musí každý. Měla bys něco udělat jenom pro sebe.“

„A co navrhuješ?“

„Vyjdi si s Lucienem.“

„Ne,“ vyhrkla jsem až moc rychle, což mělo za následek, že se Mikey zamračila.

Pravdou bylo, že jsem si s ním opravdu chtěla vyjít, už jen proto, že mě zajímalo povídání o líčení. A zároveň jsem cítila, že by toho k probrání bylo mnohem víc. Ale kdybych měla ve svém životě udělat místo pro dalšího člověka, už bych neměla vůbec žádný čas na rodinu a kamarády. Začít něco nového bylo prakticky nemožné. Takže ušetřím Luciena i sebe starostí a zůstaneme jen u letmé známosti.

Mikey se na mě rezignovaně podívala. „Dobře, tak pojď alespoň dnes večer s Julianem a se mnou do kina.“

„Zaprvé vám nechci dělat křena a zadruhé dnes večer už něco mám.“

„A co?“

„Něco,“ odpověděla jsem vyhybavě, protože mi bylo jasné, že odpověď by se Mikey nelíbila.

„Alizo...,“ řekla mi varovně a nějak se jí podařilo najít přesně ten tón mezi zklamáním a vztekem, který používala moje máma, když jsem si odmítala uklidit pokoj.

Vzdychla jsem. „Mám toho hrozně moc ve škole. Příští týden máme velkou skupinovou prezentaci a já jsem se na to ještě ani nepodívala. Ostatní mě zabijí, pokud svou část neodevzdám včas. První společné setkání jsem už vynechala. Musím si teda dopředu připravit příspěvky na blog, abych si udělala čas alespoň na to druhé. Můj časový plán brzy exploduje.“

Mikey si mnula čelo, jako by ji bolela hlava. „Přesně o tom mluvím už dlouho. Pracuješ tak moc, že se zničíš. Potřebuješ taky pauzu.“

„Brzy,“ slíbila jsem. „Teď je toho hodně, ale bude to lepší.“

„To už říkáš celé týdny.“

„Jakmile knížka vyjde, tak se to zlepší,“ trvala jsem na svém. Ubezpečovala jsem o tom tak trochu i sama sebe, protože jsem věděla, že tohle tempo už dlouho nevydržím. Cítila jsem to každým nervem svého těla. Každé ráno se mi vstávalo o něco hůř. Ale moje odhodlání bylo pořád větší než moje vyčerpání.

„Ale na oslavu narozenin Cassie přijdeš, že?“ zeptala se Mikey.

Nelíbilo se mi, jak nejistě zněla, jako by se mi nedalo věřit. „Samozřejmě, mám to v kalendáři velkým a tučným písmem.“

„Dobře. A už jsi mluvila se svou tetou?“

„Ano. Auri se může na ta koťátka přijít podívat kdykoli. Jsou fakt roztomilá.“ Vytáhla jsem mobil a otevřela rodinný chat, který jsem měla permanentně ztlumený, protože jeho sedmnáct členů si psalo prakticky nepřetržitě. Denně tu probíhaly výměny fotek domácích mazlíčků, dětí a jídel, a tak mi chvíli trvalo, než jsem našla obrázky koťat, které teta poslala před čtyřmi dny. Ukázala jsem je Mikey, která okamžitě – stejně jako já, když jsem je poprvé uviděla – potěšeně vykřikla.

„Óóó, ta jsou ale roztomilá!“ a hladila prstem displej, jako by se jich skutečně dotýkala. „Cassie se zblázní, až jedno z nich dostane. Už se těším na její výraz.“

Přikývla jsem. Strávili jsme spoustu času přemýšlením, co Cassie dát k jednadvacátým narozeninám. Padaly nejružnější návrhy od lístků na SciFaCon na příští rok až po nový notebook, ale naše volba nakonec padla na kočku. Cassie i Aurimu v bytě chyběla přítomnost Laurence – Julianova kocoura – a ke všemu začala nová fotbalová sezona, takže bylo jasné, že Auri bude doma ještě méně. A s kotětem po boku by se Cassie necítila tak sama. Trochu jsem jí to záviděla, ale v mojí současné situaci by bylo pořízení mazlíčka jednoduše nezodpovědné.

Kimberly nám donesla jídlo.

Znovu jsem zvedla mobil a otáčela jsem talíř v poledním slunci, abych udělala co nejlepší fotku. Zatímco Mikey už bojovala s jídlem, já jsem ještě dávala přes obrázek svůj aktuální instagramový filtr a napsala krátký pozdrav svým třem stům padesáti tisícům sledujících.

Než jsem stačila přístroj odložit, vyskočily už první reakce na fotku. A taky jsem zjistila, že jsem dostala tři nové maily od svého agenta. Přinutila jsem se je ignorovat a otočila jsem se zpátky k Mikey. Ale moje myšlenky už vířily a vzdalovaly se, aniž bych s tím mohla něco dělat. Snažila jsem se je vrátit, jak jsem se to naučila při meditaci, ale nešlo to. Myslela jsem na maily, telefonáty, na svůj seznam úkolů na víkend a taky další věci, které jsem musela udělat.

Netrvalo dlouho a Mikey si uvědomila, jak jsem nesoustředěná. Nic neřekla, ale v jejích očích jsem viděla, jak je z toho smutná – a já jsem byla taky.

3. kapitola

Zatímco jsem čekala, až mi můj sendvičovač dá znamení, že toast je hotový, netrpělivě jsem konečky prstů bubnovala o kuchyňskou linku. Tak moc jsem se zabrala do práce, že jsem se zase zapomněla nasnídat. Najednou jsem měla opravdu strašný hlad a nebyla jsem vůbec schopná fungovat.

Právě když se kontrolka změnila z červené na zelenou, mi hlasitě zakručelo v žaludku. Rychle jsem položila horký sendvič na stejný talíř, který jsem použila už včera večer, a vrátila jsem se do obývacího pokoje. Padla jsem na gauč a zakousla se do chleba. Byly to poslední dva plátky, ale jedna položka z mého seznamu dnešních úkolů byl naštěstí i nákup. Většina lidí mi nevěřila, když jsem jim řekla, že základem mého jídelníčku jsou právě toasty, ale byla to pravda. Milovala jsem zkoušet a vařit nová jídla, hlavně pro ostatní, ale na to jsem potřebovala čas. Čas, který bych v běžném životě neměla, kdybych si ho striktně nenaplánovala. Čas, který jsem si nerada nechávala pro sebe.

Chvíli jsem dýchala s otevřenou pusou, protože veganská sýrová pomazánka na toastu byla horká jako peklo, a mezitím jsem znovu vzala do ruky mobil. Celé hodiny jsem odpovídala na

instagramové zprávy, které mi přišly během týdne, a taky jsem se snažila seznámit s TikTokem, jak mi doporučil můj manažer. Nová zpráva, která se právě objevila v horní části displeje, mě donutila k úsměvu.

Nazia: *Co právě děláš?*

Aliza: *Povaluju se na gauči.*

Nazia: ... *no to určitě.*

Aliza: *Vážně!*

Zapnula jsem foťák a udělala si selfie, které bych asi neposlala nikomu jinému než své sestře: bez make-upu, s rozcuchanými vlasy a s drobky toustu v koutcích. I když jsem se snažila držet talíř co nejbliž u mobilu, bylo vidět, že mám na sobě pořád ještě tričko na spaní. Chtěla jsem se převléknout hned potom, co jsem „chvilku kontrolovala mailý“, ale to bylo asi před pěti hodinami.

Nazia: *Vsadím se, že tvůj notebook leží hned vedle.*

Měla pravdu, takže jsem její komentář ignorovala a místo toho jsem se jí zeptala, co má v plánu. Jako odpověď jsem dostala taky fotku. Moje sestra seděla na posteli s hydratační maskou. Očividně dnes měla volno. Nazia pracovala v Přírodovědném muzeu, měla tam na starosti prohlídky.

Nazia: *Kdy se stavíš?*

Aliza: *Nevím.*

Nazia: *Příští týden?*

Aliza: *Možná.*

Nazia: *Jen možná?*

Nazia: *Chybíš nám.*

Aliza: *Jo, jen do mě, ať se cítím ještě provinileji.*

Nazia: *A funguje to?*

Aliza: *Jo...*

Nazia: *To je dobře!*

Aliza: *Jsi zlá.*

Nazia: *Já vím.*

Nazia: *Tak co říkáš?*

Aliza: *No dobře...*

Nazia: *Joo!*

Aliza: *Ale teď už mě nech pracovat.*

Nazia: *Pracovat? Myslela jsem, že se povaluješ na gauči.*

Aliza: *Už zavři klapačku.*

Nazia: *Mám tě ráda.*

Aliza: *Já tebe taky.*

Ztišila jsem mobil a odnesla ho na druhý konec pokoje, abych se na chvíli mohla soustředit na věci do školy. I když jsem měla pocit, že se mi tenhle týden podařilo zvládnout dost práce, měla jsem toho ještě hodně před sebou. Začala jsem tím, že jsem si roztřídila poznámky z posledních dní, úhledně jsem si je přepsala a zařadila, aby se mi z nich později lépe učilo.

Musela jsem přiznat, že jsem si studium práv představovala jednodušší. Podcenila jsem rozsah a složitost učiva a čas, který jsem na něj potřebovala. Stále častěji jsem si kladla otázku, jak to bude dál, ale myšlenka na ukončení školy mě nenapadla ani jednou. Odmítala jsem se vzdát, protože na to, abych měla šanci v organizaci jako Irresistible Future, jsem titul prostě potřebovala. A práva by mi umožnila nejen bojovat s důsledky nespravedlnosti, ale taky s jejími příčinami. Nechtěla jsem jen pomáhat

lidem, jako byla moje babička, získat práci, ale chtěla jsem pohnat k odpovědnosti ty, kteří je znovu a znovu bezdůvodně odmítali.

Listovala jsem poznámkami z přednášky profesorky Lawsonové ze začátku týdne a taky podklady z kavárny. Nevyhnutelně jsem si vzpomněla na Luciena. Od té doby jsem ho neviděla, ale myslela jsem na něj každý den. Nevím, jak to udělal, ale nějak se mu podařilo vplížit se mi do hlavy. Co právě teď dělá? Byl na svatbě a líčil nevěstu? Nebo to má být až zítra? Řekl mi pouze, že to je tenhle víkend, ale ne který den.

Ze vzpomínek na Luciena mě vytrhlo zvonění u dveří. Na zamilovanost jsem fakt neměla čas, i když vlastně bylo docela fajn mít znovu romantické pocity. Naposledy jsem se zamilovala na střední škole, a přestože vztah s Irfanem dlouho nevydržel, ty tři měsíce, co jsme spolu byli, patřily k mým nejhezčím vzpomínkám.

Odložila jsem notebook a vstala, abych si od doručovatele převzala poštu. Věděla jsem, že je to on, protože přicházel každý den ve stejnou dobu – a téměř každý den jsem měla ve schránce i lístek, kde si můžu vyzvednout balíček, protože jsem doma byla jen málokdy. Dostávala jsem spoustu věcí, většinou dárky od společností, které doufaly, že jejich produkty zveřejním na svém instagramu nebo blogu. Občas tam byly opravdu skvělé věci, ale často to bohužel bylo jen harampádí, které se nedalo použít. Nemluvě o věcech, u nichž jsem vůbec netušila, jak a proč se ke mně dostaly, jako například sada akvarelů, kterou jsem dala Mikey.

„Dobré ráno!“ pozdravila jsem Hanka u svých dveří.

„Dobré,“ odpověděl a podal mi malý balíček, který jsem si strčila pod paži, abych se mohla podepsat na jeho elektronickou čtečku.

Než jsem zavřela, popřála jsem mu hezký víkend. Pak už jsem si v klidu prohlédla balíček. Okamžitě se mi zrychlil tep. Odesílatel byl můj nakladatel a váha a velikost odpovídaly...

Rychle jsem začala trhat obal, abych se co nejdříve mohla podívat na obsah. Měla jsem pravdu! Ó, můj bože! Když jsem sundávala lepenku a papír z prvního výtisku svojí knížky, prudce se mi zrychlil pulz a začaly se mi třást ruce. Jakmile jsem uviděla obálku se svým jménem, nahrnuly se mi slzy do očí. Byla to taková nádhra. Matná obálka s lesklým písmem, které jsem obkreslila prstem.

Před otevřením knížky jsem se zhluboka nadechla a vydechla, abych se vyhnula hyperventilaci. Bylo to prostě dokonalé a přesně takové, jaké jsem si to představovala. Vlevo byla fotka hotové-
ho jídla a vpravo ilustrovaný návod na vaření krok za krokem. Obsah byl rozdělen na předkrmy, hlavní jídla, dezerty a svačiny a mezi tím byly krátké a vtipné historky z mého života, které jsem si spojovala s jednotlivými recepty. Moji čtenáři mě tak nejen trochu poznají, ale taky jim budu moct ukázat, že nejlepší recepty jsou ty, které jsou obohacené o pocity a vzpomínky. Vždy bych dala přednost jídlu od své babičky před jídlem od pěťhvězdičkového šéfkuchaře, a právě tak jsem vytvořila i svou knihu.

Moje knížka.

Nemohla jsem tomu uvěřit.

Moje. Knížka! Přitiskla jsem si ji na prsa, jako bych ji chtěla obejmout. Byla hotová a brzy ji budou držet v rukou i ostatní, budou si ji dávat do knihoven a polic a otevírat ji ve svých kuchyních, aby uvařili moje recepty a vytvořili si nové vzpomínky. Ta představa mě tak přemohla, až se mi trochu zatočila hlava,